

ΛΟΡΕΝ ΚΕΪΤ

ΑΓΓΕΛΟΙ
ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ

ΒΙΒΛΙΟ II

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: TORMENT
Από τις Εκδόσεις DELACORTE PRESS, Νέα Υόρκη 2010
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: Άγγελοι (Βιβλίο 2) – Το μαρτύριο
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Lauren Kate
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Φωτεινή Μοσχή
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Τασούλα Μανταίου
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Angela Carlino
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχούτá
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Tinderbox books, LLC και Lauren Kate, 2010
© Εικονογράφησης εξωφύλλου: Fernanda Brussi Gonçalves
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2011

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2011, 6.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-496-089-7

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μανρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoíou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΛΟΡΕΝ ΚΕΪΤ

ΑΓΓΕΛΟΙ

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ

ΒΙΒΛΙΟ ΙΙ

Μετάφραση: Φωτεινή Μοσχή

*Για τους: Ελίζαμπεθ, Ίρντι, Ανν και Βικ.
Είμαι πολύ τυχερή που σας έχω.*

*Γιατί αν αγγίξω το φτερό μου στο δικό σου,
ο πόνος θα με κάνει να πετάξω ψηλά.*

TZOPTZ XEPMΠEPT, *Easter Wings*

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΟΥΔΕΤΕΡΑ ΝΕΡΑ

Ο Ντάνιελ κοίταζε στο βάθος, τον κόλπο. Τα μάτια του ήταν γκριζα σαν την πυκνή ομίχλη που τύλιγε την ακτογραμμή του Σαουσαλίτο, καθώς το ανταριασμένο νερό πάφλαζε στα βότσαλα της παραλίας, κάτω από τα πόδια του. Στα μάτια του δεν υπήρχε καθόλου βιολετί· το ένιωθε. Εκείνη ήταν πολύ μακριά.

Θέλησε να προστατευτεί από τον τσουχτερό άνεμο της θάλασσας. Ακόμη, όμως, και τη στιγμή που έσφιγγε το ναυτικό παλτό του πιο κοντά στο σώμα του, ήξερε ότι δεν είχε νόημα. Το κυνήγι πάντα τον έκανε να κρυώνει.

Μόνο ένα πράγμα μπορούσε να τον ζεστάνει εκείνη τη μέρα, αλλά εκείνη ήταν μακριά. Του έλειπε ο τρόπος που το πίσω μέρος του κεφαλιού της ήταν το τέλειο σημείο για να ακουμπάει τα χείλη του. Φανταζόταν να γεμίζει τον κύκλο των χειριών του με το σώμα της, να σκύβει για να φιλήσει το λαιμό της. Ήταν καλό, όμως, που εκείνη τη στιγμή η Λους δε βρισκόταν εκεί. Αυτό που θα έβλεπε θα την τρομοκρατούσε.

Πίσω του, οι κραυγές των θαλάσσιων λιονταριών που σέρνονταν σε αγέλες κατά μήκος της νότιας ακτής του Έιντζελ

Άιλαντ ακούγονταν όπως ακριβώς ένιωθε: μια κοφτερή μοναξιά που δεν υπήρχε κανείς γύρω να την ακούσει.

Κανείς εκτός απ' τον Καμ.

Ήταν σκυμμένος μπροστά από τον Ντάνιελ, δένοντας μια σκουριασμένη άγκυρα γύρω από τη γερτή, μουσκεμένη μορφή στα πόδια τους. Ακόμη και τη στιγμή που έκανε κάτι τόσο απαίσιο, ο Καμ έδειχνε ότι ήταν μια χαρά. Τα πράσινα μάτια του έλαμπαν και τα μαύρα μαλλιά του ήταν κομμένα κοντά. Ήταν η ανακωχή: πάντα έφερνε μια πιο έντονη λάμψη στα μάγουλα των αγγέλων, μια πιο αστραφτερή γυαλάδα στα μαλλιά τους, μιαν ακόμη πιο τέλεια όψη στα άψογα γυμνασμένα κορμιά τους. Οι μέρες της ανακωχής ήταν για τους αγγέλους ό,τι οι διακοπές στη θάλασσα για τους θνητούς. Έτσι, παρόλο που ο Ντάνιελ πονούσε μέσα του κάθε φορά που αναγκαζόταν να δώσει τέλος σε μιαν ανθρώπινη ζωή, σε οποιονδήποτε άλλο φαινόταν σαν ένας τύπος που είχε μόλις επιστρέψει από μια εβδομάδα στη Χαβάη: ξεκούραστος, χαλαρός, μαυρισμένος.

Σφίγγοντας έναν από τους περίπλοκους κόμπους του, ο Καμ είπε:

«Τυπικός Ντάνιελ. Στέκεται πάντα στο πλάι και αφήνει εμένα να κάνω τη βρομοδουλειά».

«Τι είναι αυτά που λες; Εγώ τον αποτέλειωσα».

Ο Ντάνιελ κοίταξε τον νεκρό άνδρα, τα σγουρά γκριζα μαλλιά κολλημένα στο ωχρο μέτωπο, τα ροζιασμένα χέρια και τις φτηνές λαστιχένιες γαλότσες, τη σκούρα κόκκινη χαρακιά στο στήθος. Τον έκανε να νιώσει πάλι ότι παγώνει. Αν δεν ήταν απαραίτητοι οι φόνοι για να διασφαλιστεί η προστασία της Λους, ο Ντάνιελ δε θα έπιανε ποτέ ξανά όπλο. Δε θα πολεμούσε ποτέ ξανά.

Κάτι δεν του πήγαινε καλά σχετικά με αυτόν το φόνο. Βασικά, ο Ντάνιελ είχε μιαν αόριστη, ενοχλητική αίσθηση ότι υπήρχε ένα μεγάλο λάθος.

«Το να τους αποτελειώνεις είναι το καλύτερο». Ο Καμ πέ-
ρασε τη θηλιά γύρω από το στήθος του άνδρα και την έσφιξε
κάτω από τις μασχάλες του. «Η βρομοδουλειά είναι να τους
πετάς στη θάλασσα».

Ο Ντάνιελ κρατούσε ακόμη το ματωμένο κλαδί στο χέρι
του. Ο Καμ τον είχε κοροϊδέψει για την επιλογή του, αλλά
εκείνος δεν έδινε σημασία στο όπλο. Μπορούσε να σκοτώσει
με οτιδήποτε.

«Βιάσου», γρύλισε, αηδιασμένος από την εμφανή απόλαυ-
ση που έβρισκε ο Καμ στην ανθρώπινη σφαγή. «Χάνεις χρό-
νο. Η παλίρροια τραβιέται».

«Ναι, αλλά αν δεν το κάνουμε όπως λέω εγώ, η άμπωτη αύ-
ριο θα ξεβράσει τον Αντεροβγάλη από δω πάλι στην ακτή.
Είσαι πολύ παρορμητικός, Ντάνιελ, πάντα έτσι ήσουν. Δε
σκέφτεσαι ποτέ ένα βήμα πιο μπροστά;»

Ο Ντάνιελ σταύρωσε τα χέρια στο στήθος και κοίταξε
μπροστά τα λευκά συννεφάκια των κυμάτων. Ένα τουριστι-
κό καταμαράν από το Σαν Φρανσίσκο γλιστρούσε πάνω στα
νερά προς το μέρος τους. Κάποτε, η θέα αυτού του πλοίου
θα του είχε φέρει ένα χείμαρρο αναμνήσεων. Χίλιες ευτυχι-
σμένες εκδρομές που είχε κάνει με τη Λους στις θάλασσες
χλιιάδων ζωών. Τώρα όμως –τώρα που μπορούσε να πεθά-
νει και να μην ξαναγυρίσει, σε αυτή τη ζωή όπου ήταν όλα
διαφορετικά και δε θα μετενσαρκωνόταν ξανά– ο Ντάνιελ
είχε πάντα συναίσθηση του πόσο κενή ήταν η δική της μνή-
μη. Αυτή ήταν η τελευταία ευκαιρία. Και για τους δύο. Για
όλους, βασικά. Σημασία είχε, λοιπόν, η μνήμη της Λους, όχι
του Ντάνιελ, και αν υπήρχε περίπτωση να επιζήσει, έπρεπε
να βγουν στην επιφάνεια πολλές σοκαριστικές αλήθειες. Η
σκέψη τού τι έπρεπε να μάθει έκανε ολόκληρο το σώμα του
να σφίγγεται.

Αν ο Καμ πίστευε ότι ο Ντάνιελ δε σκεφτόταν το μέλλον,
έκανε μεγάλο λάθος.

«Ξέρεις ότι υπάρχει μόνο ένας λόγος που βρίσκομαι ακόμη εδώ», είπε η Ντάνιελ. «Πρέπει να μιλήσουμε γι' αυτήν».

Ο Καμ γέλασε.

«Αυτό έλεγα κι εγώ». Σήκωσε με ένα μουγκρητό το μουσκεμένο πτώμα στον ώμο του. Η ναυτική στολή του άνδρα μαζεύτηκε γύρω από το σκοινί που είχε δέσει ο Καμ. Η βαριά άγκυρα βρισκόταν πάνω στο ματωμένο στήθος του. «Λίγο χοντροκομμένος ο φίλος μας, ε;» συνέχισε. «Είναι σχεδόν προσβλητικό που οι Πρεσβύτεροι δεν έστειλαν κάποιον εκτελεστή ο οποίος να αποτελεί μεγαλύτερη πρόκληση».

Τότε, σαν πραγματικός αθλητής, ο Καμ λύγισε τα γόνατά του, έκανε τρεις στροφές γύρω απ' τον εαυτό του για να πάρει φόρα και πέταξε τον νεκρό άνδρα στο νερό, περίπου εκατό μέτρα πιο πέρα.

Για αρκετά δευτερόλεπτα, το σώμα αιωρούνταν πάνω από τον κόλπο. Στη συνέχεια, όμως, το βάρος της άγκυρας το τράβηξε κάτω... κι άλλο, κι άλλο. Έπεσε με μια μεγαλόπρεπη βουτιά στα βαθιά γαλαζοπράσινα νερά. Βυθίστηκε αμέσως και χάθηκε από τα μάτια τους.

Ο Καμ σκούπισε τα χέρια του.

«Νομίζω ότι μόλις έκανα νέο ρεκόρ».

Έδειχναν ίδιοι από πολλές απόψεις. Ο Καμ, όμως, ήταν κάτι χειρότερο, ένας δαίμονας, και αυτό τον καθιστούσε ικανό για απαίσιες πράξεις δίχως ίχνος μεταμέλειας. Ο Ντάνιελ βασανιζόταν από τύψεις. Και εκείνη τη στιγμή, βασανιζόταν και από την αγάπη.

«Αντιμετωπίζεις τον ανθρώπινο θάνατο με ελαφριά καρδιά», είπε ο Ντάνιελ.

«Αυτός ο τύπος το άξιζε», επέμεινε ο Καμ. «Πραγματικά δε βλέπεις την πλάκα σε όλο αυτό;»

Την ίδια στιγμή, ο Ντάνιελ πλησίασε το πρόσωπό του στο πρόσωπο του Καμ και είπε περιφρονητικά:

«Για μένα, εκείνη δεν είναι παιχνίδι».

«Και αυτός ακριβώς είναι ο λόγος για τον οποίο θα χάσεις».

Ο Ντάνιελ άρπαξε τον Καμ από το γιακά της γκριζας καμπαρντίνας του. Σκέφτηκε να τον πετάξει στο νερό με τον ίδιο τρόπο που είχε πετάξει εκείνος το θύμα τους.

Ένα σύννεφο πέρασε πάνω από τον ήλιο, σκοτεινιάζοντας με τη σκιά του τα πρόσωπά τους.

«Ξεκόλλα», είπε ο Καμ και τράβηξε τα χέρια του Ντάνιελ απ' το γιακά του. «Έχεις πολλούς εχθρούς, Ντάνιελ, αλλά αυτή τη στιγμή εγώ δεν είμαι ένας από αυτούς. Θυμήσου την ανακωχή».

«Ωραία ανακωχή», ειρωνεύτηκε ο Ντάνιελ. «Δεκαοκτώ μέρες όπου προσπαθούν να τη σκοτώσουν όλοι οι άλλοι».

«Δεκαοκτώ μέρες όπου εσύ κι εγώ τους εμποδίζουμε», τον διόρθωσε ο Καμ.

Ήταν η παράδοση των αγγέλων να διαρκεί η ανακωχή δεκαοκτώ μέρες. Στον Παράδεισο, το δεκαοκτώ ήταν ο πιο τυχερός, πιο θεϊκός αριθμός: ένας ζωτικός συνδυασμός από δύο εφτάρια (τους αρχάγγελους και τις βασικές αρετές), σε ισορροπία με την προειδοποίηση των Τεσσάρων Καβαλάρηδων της Αποκάλυψης. Σε κάποιες γλώσσες των θνητών, το δεκαοκτώ είχε φτάσει να συμβολίζει την ίδια τη ζωή, αν και σε αυτή την περίπτωση, για τη Λους, θα μπορούσε να συμβολίζει το ίδιο εύκολα και το θάνατο.

Ο Καμ είχε δίκιο. Καθώς τα νέα της θνητότητάς της κατηφόριζαν τις θείες κλίμακες, οι τάξεις των εχθρών της θα διπλασιάζονταν και θα τριπλασιάζονταν κάθε μέρα. Η μισ Σοφία και οι ακόλουθοί της, οι Είκοσι Τέσσερις Πρεσβύτεροι των Ισμαηλιτών, κυνηγούσαν ακόμη τη Λους. Ο Ντάνιελ είχε εντοπίσει τους Πρεσβύτερους στις σκιές που έριχναν οι Προάγγελοι μόλις εκείνο το πρωί. Είχε δει βιαστικά και κάτι ακόμη... άλλο ένα σκοτάδι, έναν βαθύτερο κυνισμό, τον οποίο δεν είχε αναγνωρίσει αμέσως.

Μια αχτίδα τρύπησε τα σύννεφα και στις παρυφές της όρα-

σης του Ντάνιελ κάτι άστραψε. Γύρισε και γονάτισε, ανακαλύπτοντας ένα μοναχικό βέλος φυτεμένο στην υγρή άμμο. Ήταν λεπτότερο από ένα κανονικό βέλος, είχε ένα θαμπό ασημί χρώμα, με στριφογυριστά χαραγμένα σχέδια. Ήταν ξεστό στο άγγιγμα.

Η ανάσα του Ντάνιελ σκάλωσε στο λαιμό του. Είχαν περάσει αιώνες από την τελευταία φορά που είχε δει αστροβέλος. Τα δάχτυλά του έτρεμαν καθώς το τράβηξε από την άμμο, προσέχοντας να μην αγγίξει το θανατηφόρο αμβλύ άκρο του.

Ξαφνικά, ο Ντάνιελ κατάλαβε τι ήταν το σκοτάδι που είχε δει το πρωί πίσω απ' τους Προάγγελους. Τα νέα ήταν χειρότερα απ' ό,τι φοβόταν. Γύρισε στον Καμ, με το ελαφρύ σαν πούπουλο βέλος στα χέρια του.

«Δεν ήταν μόνος».

Ο Καμ τεντώθηκε μόλις είδε το βέλος. Πήγε κοντά του σχεδόν ευλαβικά, απλώνοντας το χέρι του για να το αγγίξει, όπως ακριβώς είχε κάνει και ο Ντάνιελ.

«Ένα τόσο πολύτιμο όπλο και το άφησε πίσω. Ο Απόκληρος πρέπει να βιαζόταν πάρα πολύ να φύγει».

Οι Απόκληροι: μια σέκτα από δειλούς, περιπλανώμενους αγγέλους, διωγμένους από Παράδεισο και Κόλαση. Η μόνη τους μεγάλη δύναμη ήταν ο αποστάτης άγγελος Αζαζέλ, ο μόνος αστροσιδηρουργός που είχε απομείνει και ήξερε ακόμη την τέχνη της δημιουργίας ενός αστροβέλου. Όταν ξέφευγε από το ασημένιο τόξο του, ένα αστροβέλος δεν μπορούσε να κάνει κάτι παραπάνω από μια μελανιά σε έναν θνητό. Για τους αγγέλους και τους δαίμονες, όμως, ήταν το πιο θανατηφόρο απ' όλα τα όπλα.

Τα ήθελαν όλοι, αλλά κανείς δεν ήταν πρόθυμος να έρθει σε επαφή με τους Απόκληρους, οπότε η ανταλλαγή με αστροβέλη γινόταν πάντα μυστικά, μέσω ενός μεσάζοντα. Που σημαίνει ότι ο τύπος που είχε σκοτώσει ο Ντάνιελ δεν ήταν ο εκτελεστής που είχαν στείλει οι Πρεσβύτεροι. Ήταν απλώς

ένας μεσολαβητής. Ο Απόκληρος, ο πραγματικός εχθρός, το είχε σκάσει – μάλλον μόλις αντίκρισε τον Ντάνιελ και τον Καμ. Ο Ντάνιελ ανατρίχιασε. Τα νέα δεν ήταν καλά.

«Σκοτώσαμε λάθος άνθρωπο».

«Τι “λάθος”;» έκανε αδιάφορα ο Καμ. «Δεν είναι καλύτερος ο κόσμος με ένα αρπακτικό λιγότερο; Δε θα είναι η Λους πιο ασφαλής;» Κοίταξε τον Ντάνιελ και μετά τη θάλασσα. «Το μόνο πρόβλημα είναι...»

«Οι Απόκληροι».

Ο Καμ έγνεψε καταφατικά.

«Τώρα τη θέλουν κι αυτοί».

Ο Ντάνιελ ένιωθε τις άκρες των φτερών του να ανασηκώνονται κάτω από το κασμιρένιο του πουλόβερ και το βαρύ παλτό, μια καυτή φαγούρα που τον έκανε να τιναχτεί ελαφρώς. Έμεινε ακίνητος, με τα μάτια κλειστά και τα χέρια στο πλάι, προσπαθώντας να ηρεμήσει προτού τα φτερά του πεταχτούν ψηλά σαν πανιά ενός πλοίου που ξεδιπλώνονται βίαια, προτού ανοίξουν και τον σηκώσουν ψηλά και μακριά από αυτό το νησί και πάνω από τον κόλπο, πολύ μακριά. Κατευθείαν προς το μέρος της.

Έκλεισε τα μάτια και προσπάθησε να φανταστεί τη Λους. Είχε δυσκολευτεί για να απομακρυνθεί από εκείνη την καλύβα, απ’ τον γαλήνιο ύπνο της στο μικροσκοπικό νησάκι Τιμπέ. Θα ήταν απόγευμα τώρα εκεί. Άραγε, είχε ξυπνήσει; Πεινούσε;

Η μάχη στο Σουόρντ εντ Κρος, οι αποκαλύψεις και ο θάνατος της φίλης της ήταν ένα αρκετά βαρύ φορτίο για τη Λους. Οι άγγελοι πίστευαν ότι θα κοιμάται όλη μέρα και κατά τη διάρκεια της νύχτας. Μέχρι το επόμενο πρωί, όμως, θα έπρεπε να έχουν ετοιμάσει ένα σχέδιο.

Ήταν η πρώτη φορά που ο Ντάνιελ είχε προτείνει ανακωχή. Για να τεθούν τα όρια, να καθοριστούν οι κανόνες και να δημιουργηθεί ένα σύστημα συνεπειών αν οποιαδήποτε πλευρά τα παραβίαζε... ήταν μια τεράστια ευθύνη που έπρεπε να τη μοι-

ραστεί με τον Καμ. Φυσικά, θα το έκανε, θα έκανε τα πάντα για εκείνη... απλώς ήθελε να είναι σίγουρος ότι θα τα έκανε σωστά.

«Πρέπει να την κρύψουμε σε ασφαλές μέρος», είπε. «Υπάρχει ένα σχολείο κάπου βόρεια, κοντά στο Φορτ Μπραγκ...»

«Το Σόρλαϊν», τον διέκοψε ο Καμ. «Από την πλευρά μας, το έχουμε ήδη ψάξει. Θα είναι χαρούμενη εκεί. Και θα εκπαιδευτεί με τρόπο που δε θα τη θέσει σε κίνδυνο. Και το πιο σημαντικό, θα είναι προστατευμένη».

Η Γκάμπι είχε ήδη εξηγήσει στον Ντάνιελ το είδος κάλυψης που μπορούσε να προσφέρει το Σόρλαϊν. Πολύ σύντομα, το νέο ότι η Λους ήταν κρυμμένη εκεί θα διαδιδόταν, αλλά, για λίγο καιρό τουλάχιστον, μέσα στο χώρο του σχολείου θα ήταν σχεδόν αόρατη. Η Φρανσέσκα, ο άγγελος που ήταν στενά συνδεδεμένος με την Γκάμπι, θα πρόσεχε τη Λους από μέσα. Έξω, ο Ντάνιελ και ο Καμ θα κυνηγούσαν και θα σκότωναν οποιονδήποτε ποτε τολμούσε να πλησιάσει στα όρια του σχολείου.

Ποιος μπορεί να είχε μιλήσει στον Καμ για το Σόρλαϊν; Στον Ντάνιελ δεν άρεσε η ιδέα ότι η πλευρά τους ήξερε περισσότερα από τη δική του. Καταριόταν ήδη τον εαυτό του που δεν είχε επισκεφθεί το σχολείο προτού παρθεί η απόφαση, αλλά ήταν πολύ δύσκολο να αφήσει τη Λους, ούτως ή άλλως.

«Μπορεί να ξεκινήσει ακόμη και αύριο. Με την προϋπόθεση ότι δέχεσαι», είπε ο Καμ, κοιτάζοντας καταπρόσωπο τον Ντάνιελ.

Ο Ντάνιελ έβαλε το χέρι του στην τσέπη του πουκαμίσου του, όπου υπήρχε μια πρόσφατη φωτογραφία της. Η Λους στη λίμνη στο Σουόρντ εντ Κρος. Συνήθως μέχρι να προλάβει να τη βγάλει φωτογραφία την είχε ήδη χάσει. Αυτή τη φορά ήταν ακόμη εκεί.

«Έλα, Ντάνιελ», είπε ο Καμ. «Ξέρουμε και οι δύο τι χρειάζεται. Θα τη γράψουμε και μετά θα την αφήσουμε ήσυχη. Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτε για να επισπεύσουμε αυτό το στάδιο παρά μόνο να την αφήσουμε μόνη της».

«Δεν μπορώ να την αφήσω για τόσο καιρό».

Ο Ντάνιελ είχε μιλήσει πολύ βιαστικά. Κοίταξε το βέλος που κρατούσε στα χέρια του και ένιωσε να ζαλίζεται. Ήθελε να το πετάξει στον ωκεανό, αλλά δεν μπορούσε να το κάνει.

«Μάλιστα», είπε ο Καμ και μισόκλεισε τα μάτια. «Δεν της το έχεις πει».

Ο Ντάνιελ πάγωσε.

«Δεν μπορώ να της πω τίποτε. Μπορεί να τη χάσουμε».

«Να τη χάσεις εσύ», τον ειρωνεύτηκε ο Καμ.

«Ξέρεις τι εννοώ». Ο Ντάνιελ σφίχτηκε. «Είναι παρακινδυνευμένο να πιστεύουμε ότι θα μπορούσε να το δεχτεί χωρίς...»

Έκλεισε τα μάτια του για να σβήσει την εικόνα της επώδυνης καυτής φλόγας. Τον έκαιγε, όμως, πάντα στο πίσω μέρος του μυαλού του, απειλώντας να απλωθεί σαν φωτιά σε δάσος. Αν της έλεγε την αλήθεια και τη σκοτώνε, αυτή τη φορά θα χανόταν *πραγματικά*. Και θα έφταιγε ο ίδιος. Ο Ντάνιελ δεν μπορούσε να κάνει τίποτε, δεν μπορούσε να *ζήσει* χωρίς αυτήν. Τα φτερά του έκαιγαν μόνο με τη σκέψη. Καλύτερα να την προστατεύσει για λίγο καιρό ακόμη.

«Πολύ βολικό», μουρμούρισε ο Καμ. «Ελπίζω μόνο να μην απογοητευτεί».

Ο Ντάνιελ τον αγνόησε.

«Πιστεύεις πραγματικά ότι θα μάθει πράγματα σε αυτό το σχολείο;»

«Ναι», απάντησε αργά ο Καμ. «Αν υποθέσουμε ότι συμφωνούμε ότι δε θα έχει εξωτερικούς περισπασμούς. Αυτό σημαίνει ότι δε θα εμφανιστεί ο Ντάνιελ, ούτε ο Καμ. Αυτός θα πρέπει να είναι ο βασικός κανόνας».

Να μην τη δει για δεκαοκτώ μέρες; Ο Ντάνιελ δεν μπορούσε ούτε να το φανταστεί. Και ακόμη περισσότερο, δεν μπορούσε να φανταστεί ότι θα συμφωνούσε η Λους. Είχαν μόλις βρει ο ένας τον άλλο σε αυτή τη ζωή και είχαν επιτέλους μια

ευκαιρία να είναι μαζί. Ωστόσο, ως συνήθως, το να της εξηγήσει τις λεπτομέρειες θα μπορούσε να τη σκοτώσει. Δεν μπορούσε να ακούσει για τις περασμένες ζωές της από το στόμα αγγέλων. Η Λους δεν το ήξερε ακόμη, αλλά πολύ σύντομα θα ήταν μόνη της για να μάθει... τα πάντα.

Η θαμμένη αλήθεια –ιδιαίτερα το τι θα σκεφτόταν η Λους γι' αυτήν– τρομοκρατούσε τον Ντάνιελ. Ωστόσο, το να την ξεσκεπάσει μόνη της η Λους ήταν ο μοναδικός τρόπος να απελευθερωθεί από αυτό τον φρικτό κύκλο. Γι' αυτό θα ήταν κρίσιμη η εμπειρία της στο Σόρλαϊν. Για δεκαοκτώ μέρες, ο Ντάνιελ μπορούσε να σκοτώνει τους Απόκληρους που θα έμπαιναν στο δρόμο του. Όταν, όμως, τελείωνε η ανακωχή, όλα θα ήταν και πάλι στο χέρι της Λους. Και μόνο.

Ο ήλιος έδυε πίσω από το όρος Τάμαλπαϊς και η ομίχλη του δειλινού κατέβαινε αργά.

«Άσε με να την πάω εγώ στο Σόρλαϊν», είπε ο Ντάνιελ.

Θα ήταν η τελευταία ευκαιρία για να τη δει.

Ο Καμ τον κοίταξε σκεπτικός αν έπρεπε να δεχτεί. Για δεύτερη φορά, ο Ντάνιελ υποχρεώθηκε να σπρώξει με δύναμη τα φτερά του που πονούσαν πίσω στο δέγμα του.

«Εντάξει», συμφώνησε ο Καμ. «Αν μου δώσεις το αστρόβελος».

Ο Ντάνιελ του έδωσε το όπλο και ο Καμ το έκρουσε μέσα στην καμπαρντίνα του.

«Να την πας μέχρι το σχολείο και μετά έλα να με βρεις. Μην τα κάνεις θάλασσα. Θα σε παρακολουθώ».

«Και μετά;»

«Εγώ κι εσύ θα βγούμε για κυνήγι».

Ο Ντάνιελ έγνεψε καταφατικά και ξεδίπλωσε τα φτερά του, νιώθοντας τη βαθιά απόλαυση της απελευθέρωσής τους σε όλο το σώμα του. Στάθηκε για μια στιγμή, μαζεύοντας ενέργεια, νιώθοντας την τραχιά αντίσταση του ανέμου. Καιρός να αφήσει αυτή την καταραμένη, άσχημη σκηνή, να αφήσει τα φτερά του να

τον οδηγήσουν πίσω σε ένα μέρος όπου μπορούσε να δείξει τον πραγματικό εαυτό του.

Πίσω στη Λους.

Και πίσω στο ψέμα που έπρεπε να ζήσει για λίγο ακόμη.

«Η ανακωχή ξεκινάει αύριο τα μεσάνυχτα», φώναξε ο Ντάνιελ, σηκώνοντας ένα μεγάλο σύννεφο από άμμο στην παραλία καθώς όρμησε στον ουρανό.